

AZ ARANYHAJÚ IKREK

Volt egyszer egy szegény ember, de az olyan szegény volt, mint a templom egere, talán még annál is szegényebb. Nem volt egyebe, mint egy kicsi házikója, egy vedlett kutyája meg egy *girhes* lova. Halászni járt a folyóra, a halért kapott néhány krajcárt, abból tengette életét a feleségével.

Egyik este, halászat után nagy örömmel köszöntött a feleségére:

– Ide nézz, anyjuk! Mióta járok halászni, de ilyen szép halat álmomban se fogtam!

Nézi az asszony a halat, hát még a szája is tátva maradt a csudálkozástól, mert bizony aranyhal volt az, a nagyobb fajtából. Nem is tudta letenni; végül azt mondta, hogy ő ezt a szép halat senki fiának nem adja, hanem ők eszik meg vacsorára.

– Okosan szóltál! – felelte a szegény ember. – Legálább egyszer én is jóllakhatok hallal.

Mikor elkészült a vacsora, jót ettek belőle. A csontokból a kutya is lakmározott, a maradék halászléből pedig megittatták a lovat.

Telt-múlt az idő. A szegény ember tovább is járt halászni. Egyik este, mikor hazaért, látja ám, hogy a felesége két gyönyörű kisfiút csókolgat. Alig győzték bámulni a két gyereket: nem is csoda, hiszen mind a kettőnek színarany volt a haja. Mikor már mindketten jól kigyönyörködték magukat, azt mondja a szegény asszony:

– Ideje volna megnézni az állatokat is. Egész nap nem kaptak semmit.

Kimegy a szegény ember, megnézi a kutyát. Hát a kutya sincs egyedül, két aranyszőrű kis kölyke ott ugrándozik körülötte. Aztán bemegy az istállóba. Megdörzsöli a szemét, hogy jól lát-e, mert ott bizony két aranyszőrű ikercsikó áll a jászol előtt. No, volt is nagy öröm a szegény ember házában, az asszony még sírva is fakadt örömében.

Amíg a szegény ember odajárt halászni, a felesége mindig a gyerekeket *dajkálta* otthon, meg az állatokat gondozta.

Egyik nap az asszony elment az erdőre egy kis *rózsét* szedni. A gyerekeket elaltatta. Azt gondolta, mire felébrednek, addigra megjárja az utat. Hát, amikor hazatért, majd kővé vált a csudálkozástól! A gyerekek ott ültek az aranyszőrű csikó hátán, s le-föl nyargalásztak az udvaron.

– Ejnye, szedte-vette rossz kölykek! Szálltok le mindjárt!

A fiúk szépen leszálltak, odaszaladtak hozzá, csókolgatták, hogy ne haragudjon, többet soha nem tesznek semmit engedelem nélkül. Mikor a gyerekek egy hónaposak lettek, csináltak maguknak nyílpuskát. Az anyjuk megengedte, hogy a kutyákkal meg a csikókkal eljárógassanak vadászni. Három hónapos korukban már embernyi emberré nőttek.

Egy napon a nagyobbik fiú – mert hogy szavamat össze ne keverjem, a fiúk közül, a kutyák és a csikók közül is, amelyik először jött a világra, valamivel nagyobb volt a másikinál – azt mondja a testvéreinek:



– Öcsém, most már elég erősek vagyunk, megélhetnénk a magunk lábán is. Szégyenszemre nem maradhatunk itt a szüleink nyakán. Menjünk, próbáljunk szerencsét!

– Én is éppen ezt gondoltam – felelte a kisebbik fiú.

De a szüleik hallani se akartak arról, hogy elmenjenek. Beletelt még egy hónap, míg sok könyörgés után végre útra engedték őket, de csak egy esztendőre.

Az anyjuk *betarisznyált* mindkettőjüknek; a fiúk fölnyergelték a csikókat, búcsúztak és elvágattak.

Mentek, mendegéltek.

A hetedik napon egy rengeteg erdőbe értek, de annak sehol se akart vége szakadni. Ezen még nem is bústak volna, hanem egy helyen kétfelé ágazott az út. Egyik se volt jártabb a másiknál, s nem tudták, hogy melyiken induljanak. Ahogy tanakodnak, gondolkodnak, azt mondja a kisebbik:

– Ki tudja, melyik a szerencsésebb út? Hátha éppen a rosszabbikat választjuk! Jobb lenne, ha én az egyikem, te meg, bátyám, a másikon mennél!

– Éppen ezt gondoltam én is!

Lyukat fúrtak a fába, és megegyeztek, hogy aki szerencsével jár, az oda menjen vissza. Ha azt látja, hogy a lyuk véres, az annak a jele, hogy bajba került a másik. Esztendőre pedig, akárhogy is lesz a soruk, itt találkoznak. Aztán elindultak: a kisebbik bal felé ment, a nagyobbik jobbra.

A kisebbik fiú még napszállta előtt kiért a sűrű erdőből. Ahogy szétnézett, csupa feketeséget látott köröskörül. Nézte, mi lehet az az éktelen feketeség, s hát ahogy jobban szemügyre veszi, látja ám, hogy egy nagy város terebélyesedik előtte, sűrű fekete *posztóval* be-

vonva. Nem volt a környéken sehol egy lombos fa, kopár volt mező, rét, sehol egy forrás, de még a patakban, a folyóban se volt egy csepp víz sem. Már azon kezdett szomorkodni, hogy szomjan vész lovastul.

A város szélén volt egy kis házikó, előtte ült egy öregasszony, és fonogatott. A fiú köszönt, és szállást, vizet kért.

– Szállást meg ételt jó szívvel adok, de vizem nekem is csak három napra való van; addig pedig három hét is elmúlhat, míg ezen a vidéken újból lesz víz.

– Hát miféle vidék ez, ahol még víz sincs?

– Jaj, lelkem, nem volt ez mindig így! Gazdag vidék volt ez, csak azóta pusztult el, mióta ez a nagy csapás jött ránk...

– Milyen csapás?

– Persze, te messziről jössz, fiam, nem tudhatod, hogy városunk a Pluto hatalmába esett. Minden tavaszon a legszebb lányt kell adnunk adóba Pluto fiának, a hétfejű sárkánynak. Most éppen a király egyetlen lányát választotta ki. A király csak halogatta eddig, de most már nem várhat tovább, mert az egész város elpusztul ettől a nagy szárazságtól. Holnap délben viszi el a sárkány a lányát, ezért van behúzva a város fekete posztóval.

Az aranyhajú fiú elszomorodott.

Magában ezt gondolta: „Éppen jókor jöttem ide!”

Azzal bekötötte a lovát az istállóba. Adott neki *abra-kot*, de az bizony nem evett, mert ihatnékja volt.

Őt meg étellel kínálta az öregasszony, de a nagy szomjúság miatt nem volt étvágya.

– Nem bánom, igyuk meg ezt a kis vizet – hozta végül elő az öregasszony a korsót –, aztán valahogy majd csak lesz.